Milan Vidlák: Zemře víc lidí kvůli opatřením v boji proti koronaviru než na samotný virus?

- CZ24 News | 25. dubna 2020

ČESKO: Média stále dokola o lidech, kteří zemřeli na něco úplně jiného, informují jako o obětech koronaviru. Kolik je ale těch, kteří skonali kvůli vládním opatřením v boji proti infekci, jakou svět neviděl, a falešné pandemii?

V březnu jsem mířil na polikliniku kvůli preventivní kontrole u zubaře. Jakmile jsem vkročil dovnitř, myslel jsem, že mají zavřeno a spletl jsem si čas. Z omylu mě vyvedla až šílená recepční, která vyběhla zpoza rohu s teploměrem, aby mi změřila teplotu – jestli prý nemám koronavirus. Byl jsem nad absurditou této situace natolik v šoku, že jsem se nezmohl ani na otázku, jestli je normální zjišťovat zdravotní stav lidí před příchodem k doktorovi.

Ale co bych se ještě něčemu divil? Když musíme už přes měsíc dýchat to, co vydechujeme, protože nám psychicky narušená vláda nasadila neprodyšný látkový náhubek, nějaký teploměr u dveří je přece brnkačka. Přes liduprázdné chodby jsem vystoupal až do třetího patra, kde byla jako jedna z mála otevřená ordinace mojí zubařky. Zubař naproti na dveře vyvěsil alibistické oznámení, že z důvodu nedostatku ochranných pomůcek „zavírá krám“ na neurčito. „Volají mi lidé z celého Středočeského kraje, že je bolí zuby, jestli bych je nevzala. Samozřejmě že je vezmu. I mně chodí méně lidí, a tak mi tito pacienti vyplní prázdná místa v kalendáři,“ vysvětlovala mi stomatoložka.

Nechápal jsem, proč je tolik jejích kolegů líných pracovat a kašlou na své pacienty, když jim nikdo nezakázal činnost; na rozdíl téměř od všech živnostníků a podniků v zemi, kteří by klientům sloužili, ale nesmějí. A zajímalo mě, proč ona normálně funguje. „To se nebojíte koronaviru, když je tak smrtelný, paní doktorko?“ ptal jsem se. V té době už jsem věděl, že je to uměle vyvolaná pandemie viru, ze kterého se účelově vytvořil strašák, pomocí něhož se celosvětově řeší restart globální ekonomiky. Přesto mě zajímalo, co mi odpoví. „Vždyť je to úplná hovadina. Kdybych měla zavírat pokaždé, když hrozí, že chytím chřipku, tak bych nemohla ani otevřít. Pacienti se dělí na dvě skupiny – ty, kteří vědí, že je to nesmysl, a normálně fungují; a ty, které bolí zub, a tak sem přijdou, ale kvůli médiím jsou vyděšení a bojí se, že něco můžou chytit. Snažím se je co nejvíc uklidnit,“ povídala mi úplně klidně. Byl jsem rád, že nemusím čekat v čekárně plné lidí, a ještě mám čas na tento krátký rozhovor. V tu chvíli mě ale vůbec nenapadlo, jak dalekosáhlé důsledky tahle schizofrenní situace v zemi – kdy na jedné straně odmítají pracovat mnozí lékaři, které pacienti potřebují, a na straně druhé lékaře, kteří tu pro pacienty jsou, se bojí lidé navštěvovat –, může mít.

16. dubna se v médiích objevila zajímavá zpráva. Ve věku 82 let zemřel zpěvák, textař a kontrabasista skupiny Spirituál Kvintet Dušan Vančura. Na tom by vzhledem k pokročilému věku nebylo nic zvláštního, kdyby nebyl důvodem jeho náhlého odchodu fakt, že dostal zánět zubu, který se rozšířil do celého těla, a tak se organismus de facto otrávil. „Měl zánět zubu a vzhledem k současné situaci nešel k lékaři. Zánět se mu rozběhl a skončil sepsí organismu,“ řekl pro Seznam Zprávy člen Spirituálu a moderátor ČRo Jiří Holoubek.

Nevíme, zda Dušan Vančura nešel ke svému zubaři, protože se bál chřipky, nebo k němu nemohl jít, protože se bál chřipky zubař nebo se mu nechtělo pracovat, a tak měl zavřenou ordinaci, jisté je ale jedno: zpěvák Spirituálu Kvintet se stal možná první skutečnou obětí koronaviru v České republice, o které s jistotou víme.

Oněch sto osmdesát osm lidí, kteří jsou jako oběti koronaviru prezentováni v médiích, totiž

povětšinou zemřeli kvůli něčemu úplně jinému. Na rakovinu, mrtvici, infarkt, selhání orgánů, zkrátka na nemoci, na které se běžně umírá. Pokud je zdravotní stav takových pacientů vážný a jejich život se chýlí ke konci, jakákoli viróza může být tou pověstnou kapkou, která odchod urychlí. Může to být obyčejná rýma, chřipka nebo kterákoli z mnoha dalších infekcí, včetně té koronavirové. Není v tom žádný rozdíl. „Kdo někdy vypisoval úmrtní oznámení, tak ví, že je tam základní příčina onemocnění, bezprostřední příčina, komorbidity… Většina našich starších pacientů, seniorů, k nimž já se blížím a taky tak jednou umřu, končí na nějakou formu zápalu plic – nemusí to být virová, ale kterákoli jiná pneumonie," vysvětloval na dubnovém jednání Senátu lékař, profesor, senátor za ČSSD a někdejší ředitel Masarykova onkologického ústavu v Brně Jan Žaloudík.

Ten vyvolal svým projevem namířeným proti celosvětové panice a obzvláště proti nesmyslným opatřením české vlády u veřejnosti velký ohlas. „Česká televize se samozřejmě zbláznila. Dělá čtyřiadvacetihodinový speciál na koronavirus… (…) V ČR ročně umírá 30 000 pacientů na nádor ročně. Jsme pyšní na těch 60 000, které vyléčíme, ale 80 lidí denně zemře, to je každých dvacet minut jeden. Představte si ráno zprávy v šest hodin, kde oznámí: Vážení spoluobčané, už nám umřelo od půlnoci 18 občanů, v 6.20 čekáme, že zemře další, teď nám hlásí, že umřel pan Novák ve Vysokém Mýtě. V 8 hodin to bude o dalších šest víc. Dovedete si to představit? A k tomu by se říkalo, že pacienti mají chodit pro rohlíky se lněným sáčkem, ve kterém není žádný karcinogen. Dovedu si představit jakoukoli fámu. Ale 300 lidí umírá v zemi denně naprosto přirozenou obměnou. Někdo na dálnici, někdo s nožem v zádech, ale drtivá většina proto, že jsou staří," přednesl zostra a ironicky glosoval i to, že dva pacienty s koronavirem mají po měsíční mediální masáži také v Masarykově onkologickém ústavu v Brně, kde pracuje. „Ti jsou až na tu rakovinu zdraví. Znervózněli až najednou, když byli pozitivní na koronavirus, ale jinak mají ‚jenom' rakovinu. Rakovina nebo mrtvice už dneska najednou nikoho nestraší v současné době. Nebo mrtvice."

Profesor Žaloudík jako jeden z prvních lékařů odvážným způsobem upozornil na to, že se veškerá pozornost ve zdravotnictví upíná na pacienty s jakousi virózou na úkor péče o ostatní nemocné, často nesrovnatelně vážněji. Přehlcení zdravotnictví i přesto, že média vystrašila většinu národa téměř k smrti, v žádném případě nehrozí, a tak je třeba neblokovat zbytečně kapacity pro virus, který se v chování významně neliší od jakékoli jiné chřipky. „Máme naprosto přesná data o naprosto nepřesných definicích. ÚZIS *(Ústav zdravotnických informací a statistiky ČR)* a pan profesor Dušek hned v prvních dnech nastavili software, kde je naprosto jasné, kolik máme lůžek a nemocných na ARO. Nám je v zásadě jedno, kdo pochrlává, kdo se doma přes čaj propije ke zdraví. Nám jde o ty, a to jsou desítky, případně nějaká stovka, kteří projdou špitálem, aby nám je nezahltili. To se neděje. Rezerva je tam v současné době obrovská. Jak na ventilátorech, tak v tom ostatním," vyšel s barvou ven profesor Žaloudík.

Podobná slova použil i bývalý ministr zdravotnictví Sobotkovy vlády a dlouholetý ředitel Fakultní nemocnice Motol Miloslav Ludvík. Ten v rozhovoru pro Český rozhlas prohlásil, že čísla o počtu nemocných SARS-CoV-2, který stejně jako jeho brněnský kolega a další lékaři přirovnává k chřipce, jsou nepřesná. Jinými slovy – manipuluje se s nimi tak, že se jako oběti koronaviru počítají lidé, kteří zemřeli na něco úplně jiného, jen u toho měli ještě virózu. Pokud zemře těžce nemocný pětadevadesátiletý muž, který se během umírání nakazil ještě koronavirem, těžko může být korektní házet jej do statistik jako „oběť koronaviru". Přesně to se ale po celém světě děje, a jen díky hysterickému pojetí médií, která od rána do večera vyvolávají paniku, mohla tato „pandemie" vzniknout.

V souvislosti s tím diplomaticky, ale přesně a důrazně poukázal ředitel Ludvík na fakt, že právě neúměrné zaměřování na jednu celkem banální nemoc, kolem které se soustředí veškerá pozornost, vede přesně k tomu, co se stalo v případě Dušana Vančury ze Spirituálu Kvintet. Ve Fakultní nemocnici Motol se v plné sezoně „odoperuje" kolem 150 lidí denně. „V této chvíli jsme na počtu 20–30 lidí, z toho si ten obrázek uděláte sami… Je vhodná doba začít omezení uvolňovat, protože se

nám v Česku podařilo zabránit tsunami, která by zaplavila zdravotnická zařízení lidmi s covid-19… Ten měsíc ještě jakžtakž jde, ale kdyby to mělo trvat déle, tak sice lidé nebudou umírat na covid-19, ale na věci, které mohou být neodhaleny, přičemž být při normálním fungování odhaleny mohly. Přimlouval by se tak za zavedení normálního režimu s tím, že stále budou vyčleněny kapacity na to, kdyby se něco stalo a virus znovu udeřil.“

Na otázku redaktorů, jestli může být odložená zdravotní péče horší než Covid-19, řekl: „Může. Dokonce v některých zemích, typicky Španělsko nebo Itálie, to může mít vliv i na jejich (*současnou*) významnou smrtnost.“ A přidal jeden pozoruhodný argument: v běžné akutní péči má nyní motolská nemocnice asi 20 % nemocných, tedy pacientů po autonehodách, porodech, infarktech nebo mrtvicích, a 80 % péče je plánováno. Na dobu, až skončí nouzový stav. „Chirurgové dlouho neviděli takový počet prasklých slepých střev. Lidé nejdou k doktorovi, když je bolí břicho. Čekají, dokud jim není opravdu zle,“ potvrdil slova svých kolegů ředitel Fakultní nemocnice Brno Jaroslav Štěrba.

Přidala se i přednostka pneumologické kliniky Thomayerovy nemocnice Martina Vašáková řekla: „Obyvatelstvo je tak vystrašené, že se bojí chodit s normálními zdravotními obtížemi do nemocnic.” Téměř úplné zmrazení zdravotní péče může podle ní stát některé pacienty i život. Teď to ještě vysvětlit plukovníku Prymulovi, kterého zpěvák Tří sester Lou Fanánek Hagen trefně nazval “šíleným inspektorem Dreyfusem” a který z Česka udělal pokusnou laboratoř.

Kolik takových Dušanů Vančurů se nedostane k lékaři? Přesný počet nelze odhadnout, ale zcela jistě je takových lidí víc než samotných „obětí koronaviru“. Kdyby se tyto oběti zahrnuly do škatule „úmrtí na koronavirus“, konečně by se mohly přestat falšovat statistiky. Jedině tito lidé s jistotou zemřeli opravdu kvůli koronaviru.

Milan Vidlák